

Pretty Little Liars 2

SARA SHEPARD

PRETTY
LITTLE
LIARS 2

VERTROUWEN

Vertaald door Karien Gommers en
Hanneke van Soest

moon

Voor MDS en RNS

Eerste druk 2007
Vijfde druk 2016

Oorspronkelijke titel: *Flawless*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2007

© Sara Shepard, 2007

© Vertaling uit het Engels: Karien Gommers en Hanneke van Soest, 2007

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2007

Key Artwork © 2016 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3567 6

ISBN 978 90 443 3750 1 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Oog om oog maakt de wereld blind.
– Ghandi

HOE HET ALLEMAAL BEGON

Bij jou in de buurt woont vast ook zo'n griezel van een jongen. Zo'n jongen die ineens uit het niets opduikt wanneer jij net met je vriendje bij de voordeur staat te zoenen. Zo'n jongen die daar zomaar staat te kijken. Zo'n jongen die toevallig net op het toneel verschijnt wanneer jij met je vriendinnen aan het roddelen bent. Misschien is het allemaal zo toevallig niet... Hij is de zwarte kat die je gangen precies weet na te gaan. Als hij langs je huis loopt, weet je zeker dat je je biologieproefwerk gaat verknallen. Als hij je een vreemde blik toewerpt, wees dan maar op je hoede. Elke stad heeft zijn eigen zwarte kat. In Rosewood heette hij Toby Cavanaugh.

'Ze kan nog wel wat meer rouge gebruiken.' Achteroverleunend wierp Spencer Hastings een kritische blik op een van haar beste vriendinnen, Emily Fields. 'Haar sproeten zijn nog steeds te zien.'

'Ik heb een camouflagestift van Clinique,' zei Alison DiLaurentis. Ze sprong op en rende naar haar blauwe, ribfluwelen toilettasje.

Emily bekeek zichzelf in de spiegel die op de salontafel in Ali-sons woonkamer stond. Ze draaide haar gezicht naar links en rechts om haar wangen te inspecteren. Ze trok haar roze lippen samen. 'Als mijn moeder me met al die troep op mijn gezicht zou zien, vermoordt ze me.'

'En wij vermoorden jou als je het eraf durft te halen,' waar-

schuwde Aria Montgomery die, om redenen die alleen zij kende, door de kamer sprong in een roze mohair beha die ze onlangs zelf had gebreid.

‘Ja, Em, je ziet er fantastisch uit,’ stemde Hanna Marin in. Hanna zat in kleermakerszit op de grond en draaide almaar in het rond om te controleren of haar bilspleet te zien was boven haar lage, iets te kleine Blue Cult-jeans.

Het was een vrijdagavond in april, en Ali, Aria, Emily, Spencer en Hanna hielden een slaapfeestje; ze maakten elkaar overdreven zwaar op, knabbelden op salt-and-vinegar chips en keken met één oog naar het MTV-programma *Cribs* op Ali’s flatscreentelevisie. Die avond lag er ook nog eens een berg kledingstukken op het tapijt verspreid, omdat ze hadden besloten voor de rest van dit schooljaar elkaars kleren te ruilen.

Spencer hield een citroengele kasjmieren trui voor haar ranke lijfje.

‘Neem maar,’ zei Ali tegen haar. ‘Die zal je goed staan.’

Hanna trok een olijfgroen ribfluwelen rokje van Ali aan, draaide zich naar Ali toe en nam een pose aan. ‘Wat vind je? Zou Sean dit leuk vinden?’

Ali kreunde en gooide Hanna een kussen toe. Al vanaf dat ze in september met elkaar bevriend raakten, had Hanna het alleen maar over hoeveel ze van Sean Ackard hield, een jongen die bij hen op Rosewood Day zat, de school waar ze allemaal al vanaf hun kleutertijd op zaten. In groep zeven was Sean nog gewoon een sproetig knulletje geweest, maar in de zomer was hij flink gegroeid en zijn babyvet kwijtgeraakt. Bijna elk meisje wilde nu wel met hem zoenen.

Verbazingwekkend hoeveel er binnen één jaar kon veranderen.

En dát wisten alle meisjes, behalve Ali, maar al te goed. Vorig jaar was er nog niets aan de hand geweest. Spencer was het uit-sloverige meisje dat vooraan in de klas zat en bij elke vraag haar vinger opstak. Aria was het ietwat bizarre meisje dat dansspasjes verzon in plaats van voetbalde, zoals alle anderen. Emily was het verlegen meisje dat in het nationale zwemteam zat en bij wie, als

je haar wat beter kende, heel wat onder de oppervlakte schuilging. En Hanna mocht dan een onhandige kluns zijn, ze las wel *Vogue* en *Teen Vogue* en kon af en toe ineens iets over mode roepen wat niemand anders wist.

Ieder van hen had iets bijzonders, dat stond vast, maar ja, ze woonden nu eenmaal in Rosewood, Pennsylvania, een voorstadje op tweeëndertig kilometer van Philadelphia, en álles in Rosewood was nu eenmaal bijzonder. De bloemen roken zoeter, het water smaakte beter, de huizen waren gewoonweg groter. Bij wijze van grapje werd wel beweerd dat de eekhoorns 's avonds het zwerfvuil in Rosewood opruimden en de verdwaalde paardenbloemen tussen de stoeptegels uit haalden, zodat Rosewood er smetteloos uitzag voor zijn veeleisende bewoners. In een plaats waar alles er zo volmaakt uitzag, was het moeilijk om op te vallen.

Ali slaagde daar echter wel in. Met haar lange blonde haar, hartvormige gezichtje en grote blauwe ogen was ze het mooiste meisje van de buurt. Nadat Ali hen in vriendschap had verbonden – soms leek het alsof Ali hen had ontdekt – waren de meisjes niet zomaar meisjes meer. Ineens hadden ze een vrijkaartje om dingen te doen die ze daarvoor nooit durfden. Zoals in de toiletten op school een kort rokje aantrekken nadat ze 's ochtends uit de bus waren gestapt. Of aan jongens in de klas briefjes doorgeven, waarop ze met hun gestifte lippen een kus hadden gedrukt. Of op school in een intimiderende rij door de gangen lopen, waarbij ze alle losers expres negeerden.

Ali griste een tube paarse lipgloss weg en smeerde het op haar lippen. 'Wie ben ik nu?' De anderen kreunden; Ali imiteerde Imogen Smith, een klasgenootje dat bijna verslaafd was aan haar Nars-lipstick.

'Nee, wacht.' Spencer tuitte haar lippen en overhandigde Ali een kussen. 'Stop dit onder je shirt.'

'O ja, leuk.' Toen Ali het kussen onder haar polo propte, lachte iedereen nog harder. Het gerucht ging dat Imogen het had gedaan met Jeffrey Klein, een jongen uit de vierde van de middelbare school, en dat ze zwanger van hem was.

‘Jongens zijn vreselijk,’ zei Emily blozend. Ze was de meest preutse van de groep, misschien vanwege haar superstrenge opvoeding; haar ouders keurden alles af wat leuk was.

‘Hoezo, Em?’ Ali stak haar arm door die van Emily. ‘Imogen ziet er moddervet uit. Ze mag hopen dat ze zwanger is.’

De meisjes lachten weer, deze keer een beetje ongemakkelijk. Ali had het talent om een meisje op haar zwakste plek te raken, en ook al had ze gelijk over Imogen, allemaal vroegen ze zich wel eens af of Ali hen afviel wanneer ze er niet bij waren. Helemaal zeker waren ze daar niet van.

Ze gingen verder met het uitzoeken van elkaars kleren. Aria viel als een blok voor een superkakkig Fred Perry-jurkje van Spencer. Emily trok een minirokje van spijkerstof over haar dunne benen en vroeg of het niet te kort was. Ali vond de pijpen van de Joe-spijkerbroek van Hanna te breed en trok de broek uit, zodat haar zuurstokroze velours boxershorts te zien was. Toen ze langs het raam naar de cd-speler liep, verstijfde ze.

‘Mijn god,’ schreeuwde ze terwijl ze achter de donkerblauw fluwelen bank dook.

De meisjes draaiden zich om. Voor het raam stond Toby Cavanaugh. Gewoon... een beetje te staan. En naar hen te kijken.

‘Getverdegetver!’ Aria bedekte haar borsten; ze had inmiddels Spencers jurk uitgetrokken en stond weer in haar gebreide beha. Spencer, die aangekleed was, rende naar het raam. ‘Ga weg, smeerslap!’ riep ze. Toby wierp haar een smalende blik toe en maakte zich vervolgens uit de voeten.

Wanneer je Toby zag, ging je meteen aan de andere kant van de straat lopen. Hij was een bleke, lange, magere jongen, een jaar ouder dan de meisjes. Altijd zwierf hij in zijn eentje rond door de buurt. Altijd leek hij iedereen te bespioneren. Er deden de wildste geruchten over hem de ronde; dat hij tongzoenend met zijn hond zou zijn gezien. Dat hij zo goed kon zwemmen omdat hij kieuwen had in plaats van longen. Dat hij elke nacht in een doods-kist in de boomhut achter in zijn tuin sliep.

Er was maar één persoon met wie Toby sprak: zijn stiefzus

Jenna, die bij hen in de klas zat. Jenna was al net zo'n hopeloze sukkel als hij, hoewel een stuk minder eng – althans, ze sprak in hele zinnen. Bovendien was ze op een irritante manier knap. Ze had dik donker haar, grote ernstige groene ogen en een rood pruilmondje.

'Het voelt bijna als aanranding,' Aria kronkelde haar slanke lichaam alsof er een zwerm *E. colibacteriën* in huisden. Die bacterie hadden ze laatst in de biologies behandeld. 'Hoe durft hij ons zo te laten schrikken?'

Ali's gezicht was knalrood van woede. 'We moeten hem terugpakken.'

'Hoe dan?' Hanna sperde haar lichtbruine ogen wijd open.

Ali dacht even na. 'We moeten hem een koekje van eigen deeg geven.'

Het beste was, zo legde ze uit, om Toby zelf eens de stuipen op het lijf te jagen. Wanneer Toby niet door de buurt sloop, zat hij gegarandeerd in zijn boomhut. Elke vrije minuut bracht hij daar door. Hij speelde op zijn Game Boy of misschien zat hij er wel te bouwen aan een gigantische robot waarmee hij Rosewood Day zou aanvallen. Maar omdat de boomhut zich uiteraard boven in een boom bevond en Toby de touwladder altijd omhoogtrok zodat niemand hem kon volgen, konden ze niet naar binnen gluren en heel hard boe roepen. 'Dus we hebben vuurwerk nodig. Gelukkig weten we precies waar we dat moeten halen,' zei Ali grijnzend.

Toby was geobsedeerd door vuurwerk; hij had een voorraadje vuurpijlen onder zijn boomhut staan en schoot er vaak een af door het dakraam van zijn boomhut. 'Als we er nu eens stiekem een weghalen en die bij zijn raam afschieten?' stelde Ali voor. 'Dan schrikt hij zich te pletter.'

De meisjes keken naar de overkant van de straat, waar het huis van de Cavanaughs lag. De meeste lichten waren er al uit, hoewel het nog niet echt laat was, halfelf pas. 'Ik weet het niet,' zei Spencer.

'Ik ook niet,' beaamde Aria. 'Stel je voor dat er iets misgaat.'

Ali slaakte een theatrale zucht. ‘Kom op, jongens.’

Even bleef het stil. Vervolgens schraapte Hanna haar keel en zei: ‘Ik vind het een goed idee.’

‘Oké,’ gaf Spencer toe. Emily en Aria haalden bij wijze van instemming hun schouders op.

Ali klapte in haar handen en gebaarde naar de bank bij het raam. ‘Ik zal het wel doen. Gaan jullie hier maar zitten. Dan kunnen jullie me zien.’

De meisjes haastten zich naar de bank die in de erker stond en zagen Ali even later de straat oversteken. Toby’s huis stond schuin tegenover dat van de familie DiLaurentis en was gebouwd in dezelfde imposante victoriaanse stijl, maar geen van beide huizen was zo groot als de boerderij van Spencer die aan de achtertuin van Ali grensde. De familie Hastings had een eigen molen en zelfs een gastenverblijf in de tuin. Het huis telde acht slaapkamers, in de vrijstaande garage pasten vijf auto’s en het zwembad was versierd met rotspartijen.

Ali sloop de zijtuin van de Cavanaughs in en holde rechtstreeks naar Toby’s boomhut. De hut werd deels aan het zicht onttrokken door hoge iepen en dennen, maar dankzij de straatlantaarns konden ze een deel van de omtrek onderscheiden. Een minuut later zagen ze Ali met een kegelvormig stuk vuurwerk in haar handen. Ze liep ongeveer zes meter achteruit zodat ze goed zicht had op het blauw glinsterende raam van de boomhut.

‘Zou ze het echt doen, denk je?’ fluisterde Emily.

Een passerende auto zette Toby’s huis even in het licht.

‘Hmm,’ zei Spencer terwijl ze nerveus aan de diamanten oorknopjes friemelde die ze van haar ouders had gekregen voor alle negens op haar laatste rapport. ‘Ze blufft.’

Aria stopte het uiteinde van een van haar zwarte vlechten in haar mond. ‘En hoe.’

‘Hoe weten we of Toby wel echt in de hut zit?’ vroeg Hanna.

Er viel een gespannen stilte. Ze waren al bij heel wat kattenkwaad van Ali betrokken geweest, tot nu toe allemaal vrij onschuldige streken. Zo waren ze een keer zonder afspraak in de

hottub bij Fermata gaan zitten en hadden ze zwarte verfcapsules in de shampoo van Spencers zus gestopt, en nepliefdesbrieven namens het schoolhoofd Appleton aan die sukkel van een Mona Vanderwaal, een klasgenootje, gestuurd. Maar deze keer was er iets wat hen allemaal een beetje... nerveus maakte.

Bóém!

Emily en Aria sprongen achteruit. Spencer en Hanna drukten hun gezicht tegen het raam. Het was nog steeds donker aan de overkant van de straat. Vanuit de boomhut was heel even een lichtflits te zien, maar meer ook niet.

Hanna kneep haar ogen samen. ‘Misschien was het geen vuurwerk, maar iets anders.’

‘Wat zou het anders kunnen zijn?’ vroeg Spencer sarcastisch. ‘Een gewerschot?’

Het volgende moment begon de herdershond van de Cavanaugh's te blaffen. De meisjes grepen elkaar bij de arm. De terrasverlichting aan de zijkant van het huis werd aangestoken. Luide stemmen weerklonken en meneer Cavanaugh stormde de voordeur uit. Plotseling waren er vlammen te zien vanuit het raam in de boomhut. Het vuur verspreidde zich. Het leek op de videofilm die Emily's ouders haar elk jaar met Kerstmis lieten zien. In de verte klonken sirenes.

Aria keek haar vriendinnen aan. ‘Wat zou er aan de hand zijn?’

‘Denk je dat...?’ fluisterde Spencer.

‘Stel je voor dat Ali...’ begon Hanna.

‘Jongens,’ klonk een stem achter hen. Ali stond in de deuropening. Haar armen hingen slap langs haar lichaam en haar gezicht was bleek. Bleker dan ze het ooit hadden gezien.

‘Wat is er gebeurd?’ klonk het uit één mond.

Ali keek bezorgd. ‘Weet ik niet, maar het is in elk geval mijn schuld niet.’

Het geluid van sirenes kwam steeds dichterbij, totdat er een ambulance de oprit van de Cavanaugh's opreed. Twee ambulancebroeders sprongen uit de auto en haastten zich naar de boomhut. De touw ladder hing naar beneden.

‘Wat is er gebeurd, Ali?’ Spencer draaide zich om en liep naar de deur. ‘Je moet ons vertellen wat er gebeurd is.’

Ali volgde haar. ‘Spencer, nee.’

Hanna en Aria keken elkaar aan. Ze waren te bang om hen te volgen. Stel je voor dat ze gezien zouden worden.

Spencer dook achter een struik en tuurde naar de overkant. Meteen zag ze een akelig groot gat in het raam van Toby’s boomhut. Ze voelde dat er iemand achter haar kwam zitten. ‘Ik ben het,’ zei Ali.

‘Wat...’ begon Spencer, maar voordat ze haar zin kon afmaken, kwam een van de ambulancebroeders via de touwladder omlaag. Hij droeg iemand in zijn armen. Was Toby gewond? Was hij... dood?

Reikhalzend probeerden de meisjes, zowel binnen als buiten, een glimp op te vangen. Hun harten klopten in hun keel. Het volgende moment stokte hun adem. Het was Toby niet. Het was Jenna.

Enkele minuten later gingen Ali en Spencer weer naar binnen. Ali vertelde met bijna griezelige kalmte wat er was gebeurd: de vuurpijl was het raam binnengedrongen en had Jenna geraakt. Niemand had haar de vuurpijl zien aansteken, dus ze waren veilig zolang ze allemaal hun mond hielden. Het was tenslotte vuurwerk van Toby. Als de politie iemand zou verdenken, zou het Toby zijn.

Het werd een onrustige nacht, waarin ze vaak moesten huilen en elkaar troosten. Spencer was zo geschokt dat ze urenlang als een balletje opgerold zwijgend van het ene kanaal naar het andere zapte. Toen ze de volgende ochtend wakker werden, had het nieuws zich al door de buurt verspreid: iemand had bekend.

Toby.

De meisjes dachten dat het een grap was, maar de plaatselijke krant bevestigde dat Toby had toegegeven dat hij met een vuurpijl in zijn boomhut had gespeeld en dat hij er per ongeluk één op het gezicht van zijn zus had gericht... en dat de pijl haar blind

had gemaakt. Ali las het artikel hardop voor aan haar vriendinnen, die om de keukentafel zaten en elkaars handen vasthielden. Eigenlijk zouden ze opgelucht moeten zijn, maar alleen zij kenden de ware toedracht.

Jenna moest een paar dagen in het ziekenhuis blijven. Ze was hysterisch en in de war. Iedereen vroeg haar wat er was gebeurd, maar ze leek het zich niet te kunnen herinneren. Ze zei dat ze zich zelfs niets meer kon herinneren van wat er vlak voor het ongeluk was gebeurd. De artsen dachten dat ze waarschijnlijk aan een posttraumatisch stress-syndroom leed.

Ter ere van Jenna werd er op Rosewood Day een antivuurwerk-bijeenkomst gehouden, gevolgd door een benefiet dansavond waarbij zelfgemaakt gebak werd verkocht. De meisjes, met name Spencer, namen er overdreven enthousiast aan deel, hoewel ze uiteraard deden alsof ze niet wisten wat er was gebeurd. Iedereen die ernaar vroeg, kreeg als antwoord dat Jenna een aardig meisje en een van hun beste vriendinnen was. Veel meisjes, die nog nooit met Jenna hadden gesproken, beweerden precies hetzelfde. Wat Jenna betrof, ze kwam nooit meer terug op school. Ze ging naar Philadelphia, naar een speciale school voor blinden, en niemand heeft haar na die avond nog gezien.

Negatieve zaken werden in Rosewood uiteindelijk allemaal onder het tapijt geveegd, en Toby vormde daar geen uitzondering op. Zijn ouders hielden hem voor de rest van het jaar thuis, waar hij privélessen kreeg. De zomer ging voorbij en aan het begin van het volgende schooljaar vertrok Toby naar een kostschool in Maine. Op een mooie dag halverwege augustus verdween hij geruisloos van het toneel. Zijn vader bracht hem naar het station, waar hij alleen op de trein naar het vliegveld stapte. Diezelfde middag keken de meisjes toe terwijl zijn familie de boomhut sloopte. Het was alsof ze zoveel mogelijk herinneringen aan Toby's bestaan wilden uitwissen.

Twee dagen na Toby's vertrek namen Ali's ouders de meisjes mee voor een kampeervakantie in de Pocono Mountains. De meisjes hielden zich bezig met raften, rotsklimmen en zonnebaden

aan de oever van het meer. 's Avonds, wanneer hun gesprek, zoals zo vaak die zomer, over Toby en Jenna ging, wees Ali hun erop dat ze het nooit, maar dan ook nooit tegen iemand mochten zeggen. Dat ze het voor altijd geheim moesten houden... dat ze daardoor voor eeuwig in vriendschap verbonden zouden zijn. Op een avond toen ze hun vijfpersoonstent hadden dichtgeritst en allemaal hun kasjmieren J. Crew-capuchons op hun hoofd hadden, gaf Ali elk van hen een felgekleurd veterarbandje dat hun vriendschap moest symboliseren. Ze deed bij ieder van hen de armband om de pols en liet hen haar nazeggen: 'Ik beloof dat ik het tot aan mijn dood aan niemand zal vertellen.'

Zo ging de belofte de kring rond: van Spencer naar Hanna, van Hanna naar Emily, van Emily naar Aria. Steeds precies dezelfde woorden. Ten slotte deed Ali de armband bij zichzelf om. 'Tot aan mijn dood,' fluisterde ze nadat ze het koordje had vastgeknoopt. Ze legde haar handen op haar hart. De vriendinnen hielden elkaars hand vast. Ondanks de gruwelijke gebeurtenis waren ze blij dat ze elkaar hadden.

De meisjes droegen hun armbandje tijdens het douchen, tijdens de voorjaarsuitstapjes naar D.C. en Colonial Williamsburg en zelfs, zoals in Spencers geval, naar Bermuda. Ze droegen hun armbandje zelfs tijdens groezelige hockeytrainingen en klamme griepaanvallen. Ali slaagde erin haar armband het schoonst van allemaal te houden, alsof ze bang was dat hij zijn functie zou verliezen als hij smerig werd. Soms raakten ze met hun vingers de armband eventjes aan en fluisterden: 'Tot aan mijn dood,' om zichzelf eraan te herinneren hoe verbonden ze met elkaar waren. Het werd hun code; ze wisten allemaal wat het betekende. Nog geen jaar later zei Ali het weer, op de laatste dag van de brugklas, toen de meisjes hun slaapfeestje hielden om de zomer in te luiden. Niemand kon vermoeden dat Ali binnen enkele uren zou verdwijnen.

Laat staan dat ze die dag zou sterven.

I

EN WIJ MAAR DENKEN DAT WE VRIENDINNEN WAREN

Spencer Hastings stond samen met haar drie vroegere vriendinnen, Hanna Marin, Aria Montgomery en Emily Fields, op het appelgroene gazon van de Rosewood Abbey, waar ze zojuist de herdenkingsdienst ter ere van Alison DiLaurentis hadden bijgewoond. De laatste keer dat de meisjes met elkaar hadden gesproken was ruim drie jaar geleden, kort nadat Alison DiLaurentis onder mysterieuze omstandigheden was verdwenen. Twee dagen voor de begrafenis hadden bouwvakkers het stoffelijk overschot van Alison gevonden onder een betonnen vloer in de buurt van het huis waar ze ooit had gewoond.

Spencer keek weer naar het appje dat ze zojuist had ontvangen op haar Sidekick.

Ik ben er nog, bitches. En ik weet alles. –A

‘O, mijn god,’ fluisterde Hanna. Het schermpje van haar BlackBerry liet hetzelfde bericht zien, net als Aria’s Treo en Emily’s Nokia. De afgelopen week hadden ze alle drie e-mails, whatsappjes en chatberichten ontvangen van iemand die zich A noemde. De berichten gingen vooral over geheimen uit de tijd dat ze nog in de brugklas zaten en Alison was verdwenen, maar ook over dingen die *nu* gebeurden.

Spencer had even gedacht dat A misschien Alison was – dat ze

op een of andere manier terug was – maar dat kon natuurlijk niet. Ali's lijk was gevonden onder een laag beton. Ze was al heel lang... dood.

'Denk je dat het te maken heeft met... Het Voorval Met Jenna?' fluisterde Aria. Ze streek met haar hand over haar hoekige kaak.

Spencer liet haar mobieltje in haar tweed Kate Spade-tas glijden. 'We kunnen er hier niet over praten. Stel dat iemand ons hoort.' Ze wierp een nerveuze blik in de richting van de trappen van de kerk, waar een paar minuten daarvoor Toby en Jenna Cavanaugh nog hadden gestaan. Spencer had Toby al lang niet meer gezien. Hun laatste ontmoeting ging zelfs terug tot kort voor Alisons verdwijning. Jenna had ze voor het laatst gezien op de avond van het ongeluk, toen ze als een slappe pop in de armen van een ambulancebroeder naar beneden was gedragen.

'De schommels?' fluisterde Aria. Daarmee bedoelde ze de speeltuin bij de basisschool van Rosewood Day, waar ze vroeger altijd waren samengekomen.

'Prima,' zei Spencer. Ze baande zich een weg door de aanwezigen. 'Ik zie jullie daar.'

Het was een kristalheldere herfstnamiddag. De lucht rook naar appels en houtvuur. Een heteluchtballon vloog over. Het was echt een dag voor een begrafenis van een van de mooiste meisjes van Rosewood.

Ik weet alles.

Spencer huiverde. Het moest wel bluf zijn. Wie A ook was, hij of zij kon nooit álles weten. Niet van Het Voorval Met Jenna... en al helemaal niet van het geheim dat Spencer alleen met Ali had gedeeld. Op de avond van Jenna's ongeluk had Spencer iets gezien waar haar vriendinnen niets van wisten, en ze had Ali moeten beloven het aan niemand te vertellen, zelfs niet aan Emily, Aria en Hanna. Ze had het wel willen vertellen, maar omdat Ali het had verboden, had ze het verdrongen en zichzelf wijsgemaakt dat het niet was gebeurd.

Maar het was wél gebeurd.

Op die heldere lenteavond in april, toen Spencer nog in groep

acht zat, was ze even nadat Ali het vuurwerk door het raam van de boomhut had afgeschoten, naar buiten gerend. De lucht rook naar verschroeid haar en ze zag dat Jenna door een ambulancebroeder langs de wiebelige touwladder naar beneden werd gedragen.

Ali stond naast haar. ‘Heb je het met opzet gedaan?’ vroeg Spencer doodsbang.

‘Nee!’ Ali greep Spencers arm vast. ‘Het was...’

Wat er daarna was gebeurd had Spencer jarenlang proberen te vergeten: Toby Cavanaugh was recht op hen af komen lopen. Zijn haar plakte tegen zijn hoofd en zijn anders zo bleke gothic-gezicht zag er verhit uit. Hij bleef vlak voor Ali’s neus staan.

‘*Ik heb het wel gezien, hoor.*’ Toby beefde van woede. Hij keek even naar de oprit waar een politieauto stopte. ‘Ik ga ze alles vertellen.’

Spencer hapte naar adem. De deuren van de ambulance werden dichtgegooid en het geluid van de gillende sirenes verdween in de avond. Ali bleef kalm. ‘Ja, maar ik heb jónú ook gezien, Toby,’ zei ze. ‘Als jij je mond opendoet, vertel ik het ook. Aan je ouders.’

Toby deed een stap achteruit. ‘Nee.’

‘Ja,’ kaatste Ali terug. Ze was maar een meter zestig, maar leek ineens veel langer. ‘*Jij* hebt het vuurwerk aangestoken. *Jij* hebt je eigen zus verwond.’

Spencer greep haar bij haar arm. Wat zei ze nu? Maar Ali schudde haar hand af.

‘Stiefzus,’ mompelde Toby nauwelijks hoorbaar. Hij keek naar de boomhut en toen naar het einde van de straat. Een tweede politieauto kwam de oprit van het huis van de Cavanaugh’s opgereden. ‘Ik krijg je nog wel,’ snauwde hij toen. ‘Wacht maar af.’

En weg was hij.

Spencer greep Ali weer bij haar arm. ‘Wat moeten we nu?’

‘Niks,’ zei Ali. Het klonk bijna luchtig. ‘Alles komt goed.’

‘Alison...’ Spencer keek haar vol ongeloof aan. ‘Heb je niet ge-

hoord wat hij zei? Hij heeft alles gezien. Hij gaat de politie vertellen wat je hebt gedaan.'

'Dat denk ik niet.' Ali glimlachte. 'Ik heb hem namelijk ook ergens op betrapt.' Ze boog zich naar Spencer toe en fluisterde haar in haar oor wat ze Toby had zien doen. Dat was zoiets afgrijselijks geweest dat ze het vuurwerk in haar hand van schrik had losgelaten, waarna het onbedoeld door het raam van de boomhut was gevlogen.

Spencer moest Ali beloven dat ze niets aan de anderen zou vertellen. Deed ze dat wel, dan zou Ali een verhaal verzinnen waarin zij in haar eentje de schuld in de schoenen geschoven zou krijgen. Doodsbenauwd voor de gevolgen had Spencer haar mond gehouden. Ze was bang geweest dat Jenna zich zou herinneren dat niet Toby maar Ali de dader was, maar Jenna was compleet in de war geweest en had gezegd dat de avond van het ongeluk voor haar één groot zwart gat was.

Een jaar later verdween Alison.

De politie verhoorde iedereen, ook Spencer. Ze wilden weten of ze iemand kende die Alison kwaad wilde doen. *Toby*, had ze meteen gedacht. Ze hoorde hem nóg zeggen: 'Ik krijg je nog wel.' Maar als ze Toby's naam zou noemen, zou de politie achter de waarheid over Jenna's ongeluk komen en inzien dat zij gedeeltelijk verantwoordelijk was. Bovendien zou ze haar vriendinnen het geheim moeten vertellen dat ze al een jaar had verzwegen. En dus zei ze niets.

Spencer stak nog een Parlement op en reed de parkeerplaats van Rosewood Abbey af. Zie je wel? A kon onmogelijk alles weten, zoals er in het berichtje stond. Tenzij A Toby Cavanaugh was... Maar dat kon gewoon niet. In een van A's berichtjes aan Spencer had iets gestaan over een geheim dat alleen Ali kende: in de brugklas had Spencer gezoend met Ian, het vriendje van haar zus Melissa. Spencer had het aan Ali opgebiecht, maar verder aan niemand. Bovendien was A ook op de hoogte van Wren, de ex van haar zus, met wie Spencer afgelopen week verder was gegaan dan alleen zoenen.

Aan de andere kant, de Cavanaugh's woonden *wel* bij Spencer in de straat. Stel dat Toby met een verrekijker door haar slaapkamerraam naar binnen kon kijken? Bovendien was hij op het moment in Rosewood en niet op kostschool, zoals andere jaren in september.

Spencer reed de klinkeroprit van Rosewood Day School op. Haar vriendinnen hingen al rond bij het speeltoestel voor de basisschool. Het was een prachtig houten kasteel, compleet met torens, vlaggen en een glijbaan in de vorm van een draak. De parkeerplaats was leeg, de wandelpaden waren verlaten en de sportvelden uitgestorven; de hele school had vrij vanwege de herdenkingsdienst voor Alison.

‘Dus we hebben allemaal berichtjes van een zekere A ontvangen?’ vroeg Hanna toen Spencer kwam aanlopen. Iedereen had zijn mobiele telefoon in de hand en staarde naar het *Ik weet alles*-bericht.

‘Ik heb nog twee andere appjes gehad,’ zei Emily aarzelend. ‘Ik dacht dat ze van Ali waren.’

‘Ik ook!’ riep Hanna verbijsterd uit. Ze sloeg met haar hand op het speeltoestel. Ook Aria en Spencer knikten. Ze keken elkaar zenuwachtig aan.

Spencer keek naar Emily. ‘Wat stond er in die van jou?’

Emily streek een roodblonde lok uit haar oog. ‘Dat is... privé.’

Spencer was zo verbaasd dat ze in de lach schoot. ‘Jij hebt toch helemaal geen geheimen, Em!’ Emily was het braafste en liefste meisje op aarde.

Emily trok een beledigd gezicht. ‘Nou, wel dus.’

‘O.’ Spencer liet zich op een tree van de glijbaantrap ploffen en haalde diep adem. Ze verwachtte mulch en zaagsel te ruiken, maar in plaats daarvan ving ze een vage geur van verschroeid haar op. ‘En jij, Hanna?’

Hanna rimpelde haar parmantige neus. ‘Als Emily er niks over wil vertellen, zeg ik ook niks. Het ging over iets wat alleen Ali wist.’

‘Bij mij ook,’ zei Aria snel. Ze sloeg haar ogen neer. ‘Sorry.’

Spencers maag kromp ineen. ‘Dus we hebben allemaal geheimen waarvan alleen Ali af wist?’

Iedereen knikte. Spencer snoof verachtelijk. ‘Ik dacht dat we hartsvriendinnen waren.’

Aria draaide zich om naar Spencer en fronste haar wenkbrauwen. ‘Wat stond er dan in die van jou?’

Spencer vond haar Ian-geheimpje niet echt smeug. Het was niets vergeleken bij wat ze wist over Het Voorval Met Jenna. Maar ze was te trots om het nu te vertellen. ‘Een geheim dat alleen Ali kende, net als bij jullie.’ Ze streek haar lange vaalblonde haren achter haar oren. ‘Maar A e-mailde me ook nog over iets wat nog maar net is gebeurd. Ik had het gevoel dat ik werd bespied.’

Aria sperde haar ijsblauwe ogen wijd open. ‘Dat gevoel heb ik ook.’

‘Er is dus iemand die ons alle vier in de gaten houdt,’ zei Emily. Een lieveheersbeestje streek vederlicht neer op haar schouder, maar ze sloeg het weg alsof het een of ander akelig insect was.

Spencer stond op. ‘Denken jullie... dat Toby hierachter zit?’

Iedereen keek verbaasd. ‘Waarom?’ vroeg Aria.

‘Hij was betrokken bij het ongeluk met Jenna,’ zei Spencer voorzichtig. ‘Stel dat hij het weet?’

Aria wees op het appje op haar Treo. ‘Denk je echt dat dit met Jenna te maken heeft?’

Spencer likte over haar lippen. *Vertel hun wat je weet.* ‘We weten nog steeds niet waarom Toby de schuld op zich heeft genomen,’ antwoordde ze, om te testen hoe de anderen zouden reageren.

Hanna dacht een ogenblik na. ‘Toby kan alleen weten wat we hebben gedaan als iemand van ons het hem heeft verteld.’ Ze keek wantrouwig naar de anderen. *Ik heb het niet verteld.*

‘Ik ook niet,’ riepen Aria en Emily tegelijk uit.

‘Stel dat Toby er op een andere manier achter is gekomen?’ vroeg Spencer.

‘Je bedoelt dat iemand anders Ali die avond heeft gezien en het aan hem heeft doorverteld?’

Vertel het hun, dacht Spencer weer, maar ze kon het niet. Ze schenen alle vier op hun hoede, net als toen Ali net was verdwenen en hun vriendschap plotseling was bekoeld. Als ze hun de waarheid over Toby vertelde, zouden ze haar haten omdat ze haar geheim niet aan de politie had verteld toen Ali werd vermist. Misschien zouden ze haar zelfs de schuld geven van Ali's dood. En misschien wel terecht. Stel dat Toby haar echt had vermoord? 'Het was maar een idee,' hoorde ze zichzelf zeggen. 'Ik zal er wel naast zitten.'

'Ali zei dat niemand het wist behalve wij.' Emily's ogen hadden een vochtige glans. 'Ze heeft het ons gezwóren, weten jullie nog?'

'Trouwens,' voegde Hanna eraan toe, 'hoe kan Toby zoveel over ons weten? Ik denk eerder aan een van Ali's oude hockeyvriendinnen, of aan haar broer. In elk geval iemand met wie ze regelmatig omging. Ze had een bloedhekel aan Toby. Net als wij.'

Spencer haalde haar schouders op. 'Misschien heb je gelijk.' Ze had het nog niet gezegd of ze voelde zich meteen iets minder gespannen. Ze maakte zich zenuwachtig om niets.

Het was doodstil in de speeltuin. Misschien wel iets té stil. Toen er in de buurt van het speeltoestel plots een tak kraakte, draaide Spencer zich met een ruk om. De schommels zwaaiden heen en weer, alsof iemand ze een zetje had gegeven. Vanaf het dak van de basisschool keek een mus op hen neer alsof de vogel doorzag wat er speelde.

'Volgens mij zit iemand ons gewoon voor de gek te houden,' fluisterde Aria onzeker.

'Precies,' beaamde Emily, maar ze klonk al even aarzelend.

'Wat doen we als we weer zo'n bericht krijgen?' Hanna trok haar korte rok over haar slanke bovenbenen. 'We moeten er op zijn minst zien achter te komen wie het is.'

'We zouden elkaar kunnen bellen zodra we weer een bericht van A krijgen,' opperde Spencer. 'Misschien vallen de puzzelstukjes dan vanzelf in elkaar. Maar we moeten wel voorzichtig zijn. En ons niet zenuwachtig laten maken.'

'Ik ben helemaal niet zenuwachtig,' zei Hanna snel.

‘Ik ook niet,’ zeiden Aria en Emily weer tegelijk. Maar toen er op de parkeerplaats een claxon klonk, sprong iedereen verschrikt op.

‘Hanna!’ Mona Vanderwaal, Hanna’s beste vriendin, stak haar lichtblonde hoofd uit het raampje van een gele Hummer H3. Ze droeg een grote, rozegetinte pilotenbril.

Hanna keek verontschuldigend naar de anderen. ‘Ik moet gaan,’ mompelde ze, en ze holde de heuvel op.

In de loop van enkele jaren had Hanna zichzelf opnieuw uitgevonden en zich opgewerkt tot een van de populairste meisjes van Rosewood Day. Ze was flink afgevallen, had haar haren in een sexy kastanjebruine kleur geverfd en zich een totaal nieuwe designergarderobe aangeschaft. Tegenwoordig paradeerde ze samen met Mona Vanderwaal, die vroeger al even suf was als zij, door de school met een gezicht alsof ze zich voor iedereen te goed voelde. Spencer vroeg zich af wat Hanna’s geheim kon zijn.

‘Ik moet ook gaan.’ Aria schoof haar afgezakke paarse tasje hoger op haar schouder. ‘Oké, jongens... Ik bel jullie nog wel.’ Ze liep in snelle pas naar haar Subaru.

Spencer bleef bij de schommels rondlummelen, samen met Emily, wier anders zo vrolijke gezicht er vertrokken en moe uitzag. Spencer legde een hand op Emily’s besproete arm. ‘Gaat het?’

Emily schudde haar hoofd. ‘Ali. Ze is...’

‘Ik weet het.’

Ze omhelsden elkaar ongemakkelijk, waarna Emily in de richting van het bos begon te lopen. Ze zei dat ze de korte weg naar huis nam. Jarenlang hadden Spencer, Emily, Aria en Hanna geen woord met elkaar gesproken, hoewel ze in de geschiedenisles achter elkaar in de banken zaten en elkaar regelmatig tegenkwamen op het toilet. En toch wist Spencer nog altijd dingen van hen, zoals bepaalde karaktertrekjes, die alleen een goede vriendin kon weten. Bijvoorbeeld dat Emily het het moeilijkst had met Alisons dood. Ze hadden Emily vroeger ‘Killer’ genoemd, omdat ze Ali altijd verdedigde als een bezitterige rottweiler.

Spencer liep naar haar auto en liet zich in de leren stoel zakken. Vervolgens zette ze de radio aan en draaide aan de zenderknop totdat ze de sportzender van Phyladelphia had gevonden. Het stekelige gesprek tussen twee macho honkballers over de uitslagen van de Phillies en Sixers kalmeerde haar. Ze had gehoopt dat het praatje met haar oude vriendinnen voor meer duidelijkheid zou zorgen, maar op een of andere manier voelde de situatie nu... *ranziger* dan daarvoor. Ze kon zo snel geen ander woord bedenken om het gevoel te omschrijven, hoe groot haar vocabulaire ook was sinds ze zich op de vakken voor het toelatingsexamen voor de universiteit had gestort.

Toen haar mobiel overging in haar broekzak, viste ze hem eruit, in de veronderstelling dat het Aria of Emily was. Of misschien Hanna wel. Spencer fronste en opende haar inbox.

Spence, ik neem het je niet kwalijk dat je hun niets over ons geheimje over Toby hebt verteld. De waarheid kan gevaarlijk zijn – en je wilt toch zeker niet dat hun iets overkomt, of wel? –A

2

HANNA 2.0

Mona Vanderwaal zette de Hummer van haar ouders aan de kant van de weg, maar liet de motor draaien. Ze gooide haar telefoon in haar grote, cognackleurige Lauren Merkin-draagtas en grijnsde naar haar beste vriendin, Hanna. ‘Ik probeer je steeds te bellen.’

Voorzichtig bleef Hanna op de stoep staan. ‘Wat doe jij hier?’
‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, ik heb je toch niet om een lift gevraagd.’ Met trillende hand wees Hanna naar haar Toyota Prius op de parkeerplaats. ‘Mijn auto staat daar. Heeft iemand je soms verteld dat ik hier was, of...’

Mona wond een lange, bijna witte haarlok om haar vinger. ‘Ik kom net uit de kerk, idioot. Toen ik je zag, ben ik gestopt.’ Even-
tjes lachte ze. ‘Heb je soms een valiumtablet van je moeder ge-
slikt? Je lijkt een beetje in de war.’

Hanna haalde een pakje Camel Ultra Light uit haar zwarte Prada-tas en stak een sigaret op. Natuurlijk was ze in de war. Haar beste vriendin was vermoord, en zij kreeg al een week lang doodenge whatsappjes van iemand die zich A noemde. De hele dag al had ze het gevoel dat iemand haar in de gaten hield; toen ze zich klaarmaakte voor Ali’s begrafenis, toen ze een flesje cola light in de supermarkt kocht en toen ze de snelweg naar Rosewood Abbey opreed. ‘Ik heb je niet in de kerk gezien,’ mompelde ze.

Mona zette haar zonnebril af en staarde haar met haar ronde

blauwe kijkers aan. ‘Je hebt me nog aangekeken. Ik zwaaide zelfs naar je. Weet je dat niet meer?’

Hanna haalde haar schouders op. ‘Ik kan het me niet herinneren.’

‘Ik denk dat je het te druk had met je oude vriendinnen,’ kaatste Mona terug.

Hanna zette haar stekels op. Haar oude vriendinnen waren een pijnlijk onderwerp tussen haar en Mona. In een grijs verleden was Mona een van de meisjes die door Ali, Hanna en de anderen werd gepest. Na het ongeluk van Jenna werd zij hét ideale slachtoffer. ‘Sorry, het was ook zo druk.’

‘Ik had me anders echt niet verstoep, hoor.’ Mona klonk gekwetst. ‘Ik zat achter Sean.’

Hanna haalde diep adem. Sean.

Sean Ackard was inmiddels haar ex-vriendje. Hun relatie was afgelopen vrijdagavond op het jaarlijkse feest van Noel Kahn op de klippen gelopen. Hanna had besloten dat ze die vrijdag haar maagdelijkheid zou verliezen, maar toen ze de eerste stap daartoe in de richting van Sean zette, dumpte hij haar en gaf haar een preek over respectvol omgaan met haar lichaam. Als wraak was Hanna samen met Mona gaan joyrijden in de BMW van de familie Ackard en had de auto tegen een telefoonpaal tegenover de bouwmarkt in de kreukels gereden.

Mona trapte met haar pump op het gaspedaal van de Hummer, waardoor de superzware motor van de auto begon te draaien. ‘Zeg, luister. We hebben een probleem. We hebben nog geen introducté.’

‘Waarvoor?’ Hanna knipperde met haar ogen.

Mona trok een perfect geëpileerde blonde wenkbrauw op. ‘Hallo, Hanna! Voor Foxy! Dat is dit weekend al. Nu jij Sean hebt gedumpt, kun je een écht lekker ding meevragen.’

Hanna staarde naar de paardenbloemetjes die tussen de spleten in de stoeptegels groeiden. Foxy was het jaarlijkse benefietbal voor ‘de jongeren in Rosewood’. Het feest werd gesponsord door de Rosewood Foxhunting League, vandaar de naam Foxy.